

Nyerges Gábor Ádám

poétikai merengések holdfényben

jött jött jött felém a téli hold
és azt mondta szomorú verseket kell
írnom én pedig nem hallgattam rá
de ismét jött jött satöbbi és azt
mondta a verseknek a valóságról
kell szólni és nem akartam hallgatni
rá de jött jött és satöbbi satöbbi
végül megkérdeztem hogy rendben
hogy akkor miről mit hogyan kell
írni és azt mondta a téli hold mely
köztudomásúlag csupán egy égitest
de legfeljebb is csak afféle hangulat
s mint olyan poétikai kérdésekben
nem vagy éppenséggel nem teljesen
megbízható és azt mondta hogy na
végre ez a beszéd kezdhethük hogy a
verseknek a valóságról az én életem
szuverén valóságáról méghozzá igen
szomorúan kell szólniuk mert hogy
tudniillik nekem egyébként
is igen szomorú az életem és én
kötöttem az ebet a karóhoz hogy mégis
mire gondolt ez alatt a téli hold
mikor jött jött és satöbbi satöbbi
mire kifejtette hogy például ahogyan
a bolti készéltelt mikrosütőből kivéve a
műanyag csomagolásból a tányéromra
plattyantam és öt perc alatt kapkodva
megeszem ahogyan rohanok ugráltatott
csinovnyikként miközben elszalasztom
az úgynevezett életet satöbbi satöbbi
azonban én sem abban nem értettem
egyet a téli holddal melynek inkább
mégsem adnék szót költészeti kérdésekben
hogy ezek részletezése teljes
mértékben lefedné az úgynevezett
valóságot sem abban hogy ez az
ő mércéje szerint kellőképp szomorú

verset eredményezne rendben
így a bús téli hold hát írok verset
akadémiai előmenetelem valaha oly
ígéretesnek indult pályám több
rendbeli megakasztásáról írok verset
a szociális helyzetemről írok verset
korábbi megalázó és siralmas közegekben
töltött munkakörülményeimről
írok verset családom nyomorúságos
tengődéséről szegénységről öregségről
betegségről ápolásról sírásról
szorongásról és gyászról írok verset
irodalmi ambícióim leépüléséről
a meg nem kapott ösztöndíjakról
oda nem ítélt pályázatokról de legfőképp
írok verset a háztartásról mindkettőről
melyekben tüsténkedem éhbérért odavetett
alkalmi munkáimat időbeosztásaimban
ide-oda passzírozva írok verset
arról hogy átlagosan tíz és harminc
közötti percem juthatna egy nap
megírni afféle főműveimet s eközben
sírásba hajlón együttérző kacajjal
sajnál a bús téli hold hogy ez milyen
szomorú és hogy mivel ez rendkívül
szomorú hát versbe is remekül való
s valamint mindezek felül avagy
inkább magyarázza tovább a téli hold
mindezek legfőbb allegóriájaként
avagy szimbólumaként írok az öt perc
alatt belapátolt bolti vacsoráról mely
közben filmet nézni kell kapkodva
s már tenné is idézőjelek közé általa
a nevemben megírt versében hogy
tudniillik ez nekem a pihenés és ezeken
felül írok verset évek óta permanens
alvászproblémáimról is éji szorongásomról
hogy mi lesz belőlem avagy hogy
egyáltalán van-e értelme akár
csak gondolatban is jövő időbe
tenni a létigét mintha életem még mindig
abban az ifjonti stádiumban lenne mikor
lehet valakiből még jóformán bármi s
látható hogy ennek ecsetelésébe igen
bele is jött a bús téli hold fogadatlan
mentorom hogy gondolataimba merülni

melyek nem a háztartásra a létfenntartásra
a gyereknevelésre az ápolásra a munkára
a számlákra a leendő avagy inkább nem
leendő nyugdíjra vonatkoznak ilyen
gondolataimba alvás helyett merülhetnék
a napnak ezen kísérteties óráiban
mikor ő lát engem onnan fentről eleve
innen ismer hogy nézi nézi ahogy én
magamba merülten próbálnék nem ilyesmik
miatt szorongani avagy búslakodni s
inkább valamit gondolni bármit a világról
a kultúráról a filozófiáról az emberiség
történelméről csak hogy ilyesmikhez a
napnak ezen óráihoz érve már túl fáradt
vagyok és mindemellett szorongásaim
erősebbek s mint életem majdnem minden
szereplője hangosabbak éréysebbek
érdekérvényesítőbbek harsányabbak
és elébe tolazkodnak kultúrának
emberiségnek hozzák hozzák teli marokkal
problémáikat akár rosszul működő
centrifugából én a teregetnivalót
hogy csak úgy ömlik ki belőlük a
padlóra a kétségbeesés és tehetetlenség
melyet én volnék hivatott orvosolni
segítsek oldjam meg csináljam értelmezzem
beszéljük meg s aztán beszéljük át újra
hogy biztosan jól legyen megbeszélve
miközben intézzem el ezt és azt de
közben másik három szereplőnek másik
hat dolgot is és jön jön jön és mondja
mondja mindezeket a bús téli hold
hogy ez hiányzik az én költészetemből
a kilátástalanság és a valóság és kiváltképp
mindezek végtelen szomorúsága én pedig
elhúzódom végre a függőnyt és még felé
suttogom az éjszakába hogy ahogyan
öregszem mind kevésbé hiszek a
nyavalygás és az önsajnálát poétikai
erejében hogy aztán másnap éjjel
majd ismét jöjjön jöjjön jöjjön a
bús és némiképp szimbolikus téli hold
inkább együttérzéssel mintsem diadallal
jelentve hogy részéről rendben de azért
felhívna rá a figyelmem hogy továbbra
sem alszom és lám mire mentem az elveimmel